

Aça

– İ.ÇELİKLİ · 18 Kasım 2011

Aça

nişan olsun,
düğün olsun,
yazmayla kapısını çalan her okucuya[1];
"-geliriz, gelmemiyiz hiş" derdi
...
"-sevmiş, saymış, oku[2] yollamış"
tafsilatları aldıktan sonra
"-geliriz, gelmemiyiz hiş" derdi
kamışların arasından Aça

oysa;
ne nişanlara sini götürdüğünü
gören olmuştu
ne de düğünlerde boyunu-posunu,
ne katılmış, ne oynamıştı
ne misafir ağırlamış,
ne cenazelerde ağlamış
ağıtlar yakmıştı
ne bir yere gittiğini
ne merdivenden bir basamak indiğini,
ne yanına varan olurdu,
ne de o gitti başkalarına
yerden evceğizinde hapisti Aça

ama
tallalın ne ünlediğiyle,
bağı-bahçesi varmışçasına
kanal nereye akacaksa,
sanki saltıkçı başına varacakta
koca köyde ne olup bittiğiyle,
çoklarından fazla ilgilenirdi
köyün ücra köşesindeki evinde
herkes öyle kabullenmişti

nedenini sormazdı kimse
bir haftalık gelirken,
kocasını askere gittiğinden bu yana
merdivene ayak basmazdı Aça

pek öyle herkesle de konuşmazdı
selam verse, rastgele biri,
içeriye kaçardı
yoldan geçenlerin bir kaçını
kollar,
bekletir,
en çok ta hergele çobanının kızı Elif'den
havadisleri sorgulardı
işin aslı diğerlerinin umrunda da değildi,
Kurban Bayramından,
Kurban Bayramına
"Allah gabil etsin" derdi kapısını çalana
çoklarını bilmez tanımazdı
koca köyde;
bir elin parmağı kadardı olsa olsa
kiminle ne konuşacağını bilirdi Aça

koca köyde bir o koğ bilmezdi
ilenmezdi
ha deyince;
çeşmeden dönmediğini zannettiğinde
çığlık halinde Naciye'ye seslenirdi
kimse bilmezdi ne dediğini
kimseye zararı yoktu
kendi halinde
zavallı biri
çok şeylerin farkındaydı, aslında
ama başkalarına göre ha vardı,
ha yoktu Aça

Musalla'nın karşısında
kamışların arasından görebildiği kadardı
bütün dünyası
geç farkına varıldı

kamışların aralanmadığı
Naciye de anlamazdı
anlam verememişti, uyanmadığına
çoktan son uykusuna dalmıştı Aça

yapraklar hışırdadı,
bir-iki
ağaçlar sallandı,
bir sağa bir sola
yağmur çiseledi,
birkaç damla
yanar yaz ortasında
evinden ilk çıktığında
sal'landı, musalla taşına
evinin yanbaşına
Naciyenin anası, Pandalın karısı
Aça

nişanlarda,
düğünlerde hep vardı...
"geliriz, gelmemiyiz hiş" derdi
gitti, gelmedi
köyün nüfusu azalmadı
köy yukardan aşşa sayılsa
Aça'nın esamesi okunmazdı
rastgele birine sorulsa
yaşıyor mu, yoksa;
gerçek dünyaya götçümü diye
teretdütde kalırdı
kimse kimseyi bu yüzden
ayıplamazdı
fırtına kopmadı,
şimşekler çakmadı
köpekler uzun uzun ulumadı
kamışlar arasından bakmadığını
kimse fark etmedi
Elif'den başka
Elife de bir şeyler sormaz olmuştu Aça

ardından ağıtlar yakılmadı
ona deđil,
kendisine ađladı ađlayanlar
"Aça

sizlere ömür" denildi,
köyden haber soranlara
o kadar
bir hışırtı,
biraz yağmur,
o da birkaç damla
Hakkın rahmetine kavuřtu Aça

yapraklar hışırdadı,
ağaçlar sallandı,
yağmur çiseledi,
yanar yaz ortasında
evinden ilk çıktığında
sal'landı
musalla taşında
Mslđn kızı
Pandalın karısı
Naciyenin anası
Aça

Musalla'nın karşısında
kamuşların arasından görebildiği kadardı
bütün dünyası
eřmeden
dönerken
yere testisini, helkesini
koyup ta dinlenen
Elif'e
bir de bazı talebelere
seslenirdi
küçüklere "Senget'de mi okuyon"
bana da
"-řey mi?... len ocuk
İzmir'de mi okuyon sen" derdi
her defasında

"-hı hı" derdim, yormamak adına
"-Melidi görüsen bi çok selem et"
"-olur söylerin" derdim tabi
o zamanlar bilmesem de İzmir'i
O'nun da Senirkent'i
gidip-gördüğünden,
İzmir'i bildiğinden değildi tabi
Eşe Senirkent de gelindi,
Kabak Mevlüt İzmir'de işçi
yapraklar hışırdadı,
ağaçlar sallandı,
yağmur çiseledi,
yanar yaz ortasında
sal'landı
musalla taşında
Kabak Melidin
Eşe'nin
Gülseren'in
anaları Aça

dile gelse de konuşsalar
o gün musallada olanlar
kendinden başka herkesin
"kendilerine ağladığı"nı anlatırlar
koca köyden birkaç kişi sadece
evinden ilk çıktığın da
evinin yanibaşındaki
musalla taşına
geldiğinde
dört kolluyla,
kul sayıldığında,
birilerinin aklına geldiğinde
adam yerine koyulduğunda
eller üstünde tutulduğunda
Aça

.....

hışırdamış yapraklar
sallamış ağaçlar

birkaç damla çiselemiş

o kadar

ağlamamışlar

ağıtlar yakmamışlar

ne fırtına, ne rüzgar

birkaç damla yağmur

o kadar

"Allah kurtardı" demişler

"başınız sağolsun" dememişler

diyecek birini bulamamışlar,

o gün fayda yokmuş,

oğlandan kızdan gelinden

neden sonra duymuş, gelmiş, sahiplenmiş

kardeşi Elif, Aşşamelle'den

Naciye aldırmamış

olup bitene

ardı-sıra bakakalmış mevtaya

kamışların ardına saklanmış Aça

o akşam örgülü yerine gelinmemiş

daha öncelerdeki gibi taa öte mallelerden

kap-kap yemeklerle birileri

rahmetliyle ilgili

herkes bir şeyler anlatmamış yalan-yanlış,

rahmet okumamış

kimse dedi-kodu etmemiş ardından

mirası için kardeş kavgalarına tutuşulmamış

ne haftası,

ne kırkı,

ne ellikisi

ne sin kurbanı

ne mezar taşı!

de! ki yaşadı,

günahıyla-sevabıyla,

ağrısı-sızısıyla,

bir başına

zavallı Aça

kırk yılda bir gelirim köye

.....

köyde ne hergele kalmış
ne hergele çobanı
Elif gelin olmuş,
iki çocuklu babası yaşında birine
Zedefçe merhum,
sizlere ömür
hergele çobanı Karasümbül'ün
karaörtü,
"yerden evi[3]" virane
mezarlığın çelenleri tarumar,
tarumar
Pandalın gözarasında kamışlar
kamışları aralar
"İzmirde mi okuyodun len çocuk,
sen" der

başımı sallar
"-hı hı" derim
gözlerim dolar
rahmet dilerim
kazara yanımda biri varsa
içeri kaçır

Aça

[1] okucu: okuyan, oku dağıtan, düğün davetiyesi(peşkir vs) dağıtan kimse

[2] oku: okuntu: düğüne buyurun hediyesi, davetiye

[3] yerden ev: tol, altında samanlık, ahır gibi kısımları olmayan bir katlı zemin üzerine yapılmış, iptidai ev